

en saadan Afgjørelse for det i alle Henseender mest tilfredsstillende med Hensyn til Spørgsmaal om en Sag af denne Bestaaffenhed. — Angaaende Forslaget om Erstatning til en Mand, der har mistet sin Kreaturbestaaelse ved en smitsom Sygdom, maa jeg sige, at jeg heller ikke der ser nogen Anledning til at give Erstatning, og jeg vil lægge til, at jeg ikke tror, at en Forandring i Lovgivning paa dette Gebet vil have nogen Virkning med Hensyn til saadanne tilkommende Tilfælde. Sagen er nemlig den, at Manden enten har ladet sine Kreaturer dø eller selv har ladet dem nedslagte uden noget Paalæg fra det Offentlige Side, medens det kun er i de Tilfælde, hvor det Offentlige forlanger en Nedslagning af Kreaturerne, at der kan være Tale om at give Erstatning. Det vilde være at instituerer et meget farligt Præcedents, hvis man vilde give en Mand, der af egen fri Villie lader alle sine Kreaturer slagte, Erstatning, naar han søger derom. Naar de paagjældende Autoriteter give ham Paalæg om, at Saadant skal ske, er det en ganske anden Sag; derom have vi bestemte Regler. Hvorvidt der skulde være Mangel ved disse, skal jeg ikke indlade mig paa; da dette Spørgsmaal vistnok vil blive bragt under Omtale ved en anden Leilighed. Jeg kan som sagt ikke erkjende, at der her foreligger nogensomhelst Grund til at give den Paagjældende den søgte Erstatning; der vil kunne indtræffe mange Tilfælde af lignende Art, hvor der vil være lige saa begrændede Krav paa at faae Erstatning som her. — Jeg kan heller ikke erkjende, at der er paaført de Paagjældende, som ere opførte i de af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (S. Kruse) under Nr. 3 og 4 stillede Vædringsforslag, en saadan Giendomsforringelse eller et saadant Tab, der paa nogen Maade kan betegnes som værende af den Bestaaffenhed, at det kan henføres under Grundlovens § 82. Det er ganske vist, at de have maattet lide noget Udsavn i Benyttelsen af deres Jord; de have kun kunnet benytte den med en vis Begrændsning; men jeg tror ikke, det kan siges, at de Gener, som derved ere paaførte dem, ere større end de Gener, der kunne paaføres alle Andre under lignende Omstændigheder. Naar man afspærer Grønsden, fordi man ønsker at holde smitsomme Sygdomme borte fra Landet, maa man paalægge mange af de nærmere og fjernere Boende saadanne Indskrænkninger, der kunne være generende, og som kunne være forbundne med Tab, uden at der kan være Tale om at give dem Erstatning. Jeg kan ikke se Andet end, at det, at ville give Erstatning til Enkelte, kun vilde være lidet berettiget og vilde føre til, at der hurtig vilde fremstaa en hel Mængde andre Tilfælde, hvor der vilde være lige saa megen Grund til at give Erstatning. Jeg kan altsaa ikke indse Andet, end at det vilde være overordentlig lidet heldigt, om man vilde gaa ind

paa noget af de 3 Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (S. Kruse), og jeg maa altsaa meget fraraade Thinget at vedtage dem. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Th. Nielsen: Angaaende Vædringsforslaget under Nr. 28 skal jeg endnu bemærke, at jeg har ikke fra min Side gjort gjældende, og jeg antager heller ikke, at flere af dem, som ville stemme for Forslaget, ville gjøre det gjældende, at der ligger noget Retstrav hos den paagjældende Mand. Derom har jeg ikke talt. Jeg tror ikke, det maa jeg tilstaa, i Modsetning til flere andre Talere, at han vil vinde ved Domstolene, jeg tvivler i al Fald stærkt derom, og jeg jynes ikke, at det er rigtigt at opfordre ham til at gaa den Vej. Det er imidlertid en anden Sag og ligger udenfor denne Forhandling. Naar jeg altsaa har anbefalet Forslaget, er det fordi det forekommer mig at være billigt overfor den Paagjældende, at han faar denne Erstatning, thi han er en usormuende og mindre oplyst Mand — det vil sige, ikke mindre oplyst i Forhold til sin Stand, men i Forhold til Oplysningen i det Hele — saa at man ikke kan forlange, at han skal vide Besset om, at der er Fare for hans Sted, naar der dog ikke er blevet paalagt ham hverken Omtæknings eller Flytning. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at Billigheden taler for, at man kommer ham til Hjælp. Angaaende de farlige Konsekventer, som man idelig taler om i Anledning af denne Sag, vil jeg bemærke, at jeg forstaaer ikke, hvad det er for farlige Konsekventer. Jeg forstaaer ikke, at det kan være farligt at byde en Mand 800 Kr., naar hans Tab beløber sig til 2500. Jeg indser ikke det Friværende, der kunde udledes af dette Exempel for Andre til at sige, at Skaden var forvoldt ved et Lokomotiv, og jeg maa fremdeles bemærke, at der jo Intet vilde være vundet derved, naar det ikke kan godtgøres, at det forholder sig saa. Jeg tror heller ikke, at dette Tilfælde godt kan sammenlignes med det, som indeholdes i det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) stillede Vædringsforslag, skjøndt jeg ikke vil sige, at det ubetinget er noget Andet end hans. Det ærede Medlem sagde forøvrigt, at han var meget billig, idet han kun forlangte Halvdelen af Skaden erstattet; vi ere dog endnu billigere, vi forlange kun Arvedelen. Der er imidlertid den Forskjel, at her foreligger Sagen saa klart oplyst, som det kan ske, at den paagjældende Mand's Sted er brændt ved Arbejdslokomotivet „Fremad“; Jernbanepersonalet har sagt, at det forholder sig saaledes; der er kun en Enkelt, som ikke har givet nogen Erklæring, fordi han sagde, at han ikke vidste Noget; men det er derimod ikke Tilfældet med det af det ærede Medlem for Aarhus nævnte Tilfælde, som, saavidt jeg veed, har Jernbanepersonalet imod sig. Naturlig-